

Arrest

nr. 52 328 van 2 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 28 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 augustus 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat J. VAN KELST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 31 maart 2009 een aanvraag in om een verklaring van inschrijving als EU-burger/zelfstandige te verkrijgen.

1.2. Verzoekster werd op 18 juni 2009 in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Op 15 maart 2010 werd verzoekster ambtshalve geschrapt uit het bevolkingsregister van B. Nadat verzoekster op 2 april 2010 een aanvraag had ingediend tot herinschrijving te B., werd ze opnieuw in het bezit gesteld van een E-kaart, waarbij ze verzocht werd informatie over te maken nopens haar huidige activiteiten.

1.4. Op 9 augustus 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Verzoekster werd hiervan op 30 augustus 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de thans bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene voldoet niet meer aan de in artikel 40 § 4 van de wet van 15-12-1980 gestelde voorwaarden.

Betrokkene verkreeg de verklaring van inschrijving op 18-06-2009 op basis van haar zelfstandige activiteit. Naar aanleiding van een vraag tot herinschrijving werd betrokkene op 22-06-2010 verzocht nieuwe bewijzen voor te leggen aangaande haar huidige economische activiteiten in België, of bij gebrek daaraan, bewijzen aangaande haar bestaansmiddelen. De minister of zijn gemachtigde kan immers controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan, overeenkomstig art. 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene heeft geen enkel bewijs geleverd waaruit blijkt dat zij nog steeds een zelfstandige activiteit heeft. Telefonisch contact met de sociale kas van betrokkene wees ook uit dat betrokkene slechts haar bijdragen betaalde tot eind 2009. Betrokkene heeft dus geen zelfstandige activiteit meer.

Betrokkene legt evenmin enig bewijs voor een nieuwe economische activiteit te hebben, bvb in loondienst, of actief werkzoekende te zijn. Aan het dossier werd immers geen inschrijvingsbewijs van de VDAB of sollicitatiebrieven toegevoegd, vergezeld van het bewijs een reële kans op tewerkstelling te hebben.

Bij gebrek aan enige economische activiteit en overeenkomstig de 'bewijsdocumenten' die betrokkene voorlegt, dient zij eerder beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Zij legt immers verklaringen voor van personen die beweren geld voor betrokkene te hebben meegebracht uit Armenië. Dit geld zou ter beschikking worden gesteld door de ouders van de echtgenoot van betrokkene. Dit gegeven berust enkel op verklaringen, nergens wordt een bewijs geleverd dat betrokkene deze inkomsten wel degelijk ontvangt en met welke regelmaat. Overeenkomstig de bepalingen van art. 40, §4, eerste lid, 2° en art 40, §4, tweede lid is het immers de bedoeling dat een beschikker van voldoende bestaansmiddelen aantoonst over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Bij de beoordeling van het dossier dient rekening gehouden te worden met de aard en regelmaat van de bestaansmiddelen. De aard is niet duidelijk gezien de gift aan de hand van de verklaringen onvoldoende kan geverifieerd worden, aangaande de regelmaat van het inkomen werd niets meegedeeld. Derhalve kunnen de voorgelegde documenten niet aanvaard worden als bewijs dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt om het verblijfsrecht te kunnen behouden. Het attest van het ocmw waarin bevestigd wordt dat betrokkene geen OCMW-steun geniet, doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Bij gebrek aan enige economische activiteit in België of het bewijs dat betrokkene als economisch niet-actieve voldoende in haar bestaansmiddelen kan voorzien, dient dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie en dit overeenkomstig artikel 42bis §1 van de wet van 15-12-1980.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40, §4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoekster betoogt als volgt:

“Aangezien de bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt: (...)

Dat verzoekster evenwel naar genoegen van recht aantoonst dat zij in het verleden inkomsten uit activiteiten als zelfstandige heeft genoten;

Dat het voor de Dienst Vreemdelingenzaken gekend is dat verzoekster op 24 november 2009 moeder is geworden;

Dat het moederschap haar genoopt heeft tijdelijk, en langer dan voorzien, haar activiteiten als zelfstandige te staken;

Dat verzoekster, gezien de elementaire tussenkomsten in het kader van de sociale zekerheid voor zelfstandigen, beroep diende te doen op de financiële steun van haar schoonouders;

Dat de giften die door haar schoonouders werden gedaan, door derden werden overhandigd op terugreis uit Armenië;

Dat deze personen bereid werden gevonden ten aanzien van de Belgische overheid een verklaring op te stellen waaruit blijkt dat zij hun tussenkomsten hebben verleend;

Dat één van de betrokkenen bereid werd gevonden ook kopie van zijn identiteitskaart voor te leggen;
Dat deze personen uiteraard niet het minste belang hebben te verklaren dat zij een dienst hebben verleend aan verzoekster en haar gezin;
Dat aan de bewijswaarde van deze stukken niet a priori dient getwijfeld te worden, gezien de aard van de tussenkomsten en de verhouding van de getuigen ten aanzien van verzoekster;
Dat ook de omstandigheden mee dienen te worden overwogen, in het bijzonder de voorafgaande bevalling van verzoekster;
Het is volstrekt plausibel dat vanaf januari het gezin van verzoekster wordt gesteund door de schoonfamilie gezien de recente bevalling;
Het is ook geenszins noodzakelijk dat deze ondersteuning op regelmatige basis zou dienen te gebeuren noch dat een bijkomend bewijs zou worden geleverd van het daadwerkelijk betalen van deze bedragen;
De verklaring van de betrokkenen die de gelden ter hand hebben gesteld, dient hiertoe te volstaan en vormt een aanvulling op de overige voorliggende feitelijke gegevens die de toedracht van de ondersteuning door de schoonouders verklaren;
Dat verzoekster thans ook haar activiteiten als zelfstandige heeft hernomen en zodoende geen noodzaak meer is tot ondersteuning door de schoonfamilie (stukken 6 en 7).
Dat alleszins blijkt dat verzoekster door de tijdelijke opschorting van de activiteiten als zelfstandige niet ten laste is gevallen van de Belgische sociale zekerheid;
Dat zij immers voordien activiteiten als zelfstandige ontwikkelde hetgeen door de verwerende partij wordt bevestigd;
Dat zij in de tussenliggende periode, volgende op haar bevalling, geen activiteiten als zelfstandige ontwikkelde en zij alsdan hulp kreeg van haar schoonfamilie;
Dat zij thans terug activiteiten als zelfstandige ontwikkelt en dus vaststaat dat verzoekster op geen enkel moment ten laste van de Belgische overheid is gevallen;
Dat door de bevestiging van het OCMW Antwerpen hij uitstekend blijkt dat verzoekster over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te vallen van de Belgische overheid;
Door het attest van het OCMW Antwerpen voor te leggen, bewijst verzoekster met uitstekend dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt: zij heeft dit immers voorkomen hetgeen ook niet wordt betwist, de wijze waarop dit is gebeurd is daarbij in casu irrelevant;
Dat verzoekster wist een tijdelijke opschorting van haar zelfstandige activiteiten te moeten dienen te ondergaan, hetgeen werd opgevangen door de financiële steun door de schoonouders;
Dat niet kan ingezien worden op welke wijze verzoekster niet zou hebben bewezen voldoende in haar bestaansmiddelen te kunnen voorzien;
Dat verzoekster wel degelijk als tijdelijk economisch niet actieve burger van een lidstaat van de Europese Unie, wel degelijk kan voorzien in haar bestaansmiddelen, hiervan ook het bewijs aandraagt zodat de bestreden beslissing art. 40 Vw. Schendt;"

2.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Dit artikel bepaalt het volgende:

"Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken."

2.3. In casu werd het recht op verblijf beëindigd in toepassing van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet omdat verzoekster geacht wordt niet meer te voldoen aan de in artikel 40, §4, gestelde verblijfsvoorwaarden als zelfstandige en evenmin aan de in artikel 40, §4, eerste lid, 2° en artikel 40, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden voor een verblijf in het Rijk als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

2.4. Artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. (...)"

Uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening gehouden werd met het gestelde in artikel 40, §4, eerste lid, 2° en artikel 40, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...)

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijne laste zijn. (...)”

2.5. Blijkens het administratief dossier heeft de verwerende partij op 22 juni 2010, naar aanleiding van een aanvraag tot herinschrijving van verzoekster, een schrijven gericht aan de burgemeester van de stad Antwerpen waarin werd gesteld: *“Mits positieve woonstcontrole mag u betrokkene opnieuw inschrijven in het vreemdelingenregister. U mag haar in het bezit stellen van een nieuwe E kaart met dezelfde geldigheidsduur als haar voorgaande kaart, namelijk tot 29-06-2014. Het kind mag eveneens opnieuw ingeschreven worden in het vreemdelingenregister met een identiteitsbewijsje voor kinderen, jonger dan 12 jaar, mits voorlegging van een geldig nationaal paspoort of een geldige nationale identiteitskaart of de vermelding in het paspoort van de moeder. Tevens verzoek ik u betrokkene uit te nodigen en te vragen welke activiteit zij heden heeft (werknemer, zelfstandige in België, werknemer/zelfstandige in het buitenland, begunstigde van werkloosheidsuitkering, e.d.). Gelieve betrokkene te verzoeken daarvan binnen de maand, na kennisname van deze brief, de bewijsstukken voor te leggen. Als zij nog steeds zelfstandige activiteiten heeft in België dient zij dit aan te tonen d.m.v. een volledig uittreksel uit de Kruispuntbank en een recent attest van aansluiting bij de sociale kas. Indien betrokkene werkloosheidsuitkering zou genieten, dient uit het bewijs van de uitbetalende instantie te kunnen opgemaakt worden hoelang betrokkene in België tewerkgesteld is geweest en sedert wanneer zij werkloosheidsuitkering geniet (eventueel met terugwerkende kracht). Ingeval haar tewerkstellingsperiode (in België) minder dan een jaar zou bedragen is het belangrijk dat betrokkene moeite doet om aan te tonen dat zij werkzoekende is (a d h. van een inschrijving bij de VDAB of sollicitatiebrieven) en dat zij aantoonbaar een reële kans te maken op tewerkstelling. Ingeval zij tewerkgesteld is in het buitenland dient zij als bewijs hiervan een arbeidsovereenkomst voor te leggen samen met 3 recente loonfiches en een geldige ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt. Gelieve aan betrokkene te vragen eveneens een recent OCMW-attest voor te leggen. Uit dit attest moet blijken sinds wanneer betrokkene deze steun geniet, over welk bedrag het gaat en om welke reden zij die steun heeft aangevraagd en verkregen. Bij de beoordeling van haar dossier kan dan rekening gehouden worden met de omstandigheden waarin zij zich bevindt. Overeenkomstig artikel 42bis § 1 kan de staatssecretaris voor migratie en asielbeleid of zijn gemachtigde zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen of economische activiteit in België zelf, riskeert betrokkene het recht op verblijf te verliezen.”*

2.6. Blijkens datzelfde administratief dossier ontving verwerende partij op 22 juni 2010 van de stad Antwerpen, district Borgerhout een document gedateerd op 16 juni 2010 met daarin de verklaring van de schoonouders van verzoekster dat zij hun zoon en zijn gezin financieel steunen, kopieën van de paspoorten van verzoeksters schoonouders en een verklaring van het OCMW van Antwerpen dat verzoekster door hun diensten niet gekend is. Op 15 juli 2010 ontving de verwerende partij van de stad Antwerpen, district Borgerhout, nog bijkomende stukken, namelijk twee ondertekende verklaringen, beide gedateerd op 14 juli 2010, van een vriend en kennis van de schoonfamilie van verzoekster. In beide documenten verklaren de ondertekenaars geld te hebben ontvangen van verzoeksters schoonouders en bedragen van respectievelijk 3000 en 5000 euro te hebben overhandigd aan de echtgenoot van verzoekster.

2.7. Op grond van de gegevens vermeld in punt 2.6. besluit de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing: *“Betrokkene heeft geen enkel bewijs geleverd waaruit blijkt dat zij nog steeds een zelfstandige activiteit heeft. (...) Betrokkene legt evenmin enig bewijs voor een nieuwe economische activiteit te hebben, bvb in loondienst, of actief werkzoekende te zijn. Aan het dossier werd immers geen*

inschrijvingsbewijs van de VDAB of sollicitatiebrieven toegevoegd, vergezeld van het bewijs een reële kans op tewerkstelling te hebben. Bij gebrek aan enige economische activiteit en overeenkomstig de 'bewijsdocumenten' die betrokkene voorlegt, dient zij eerder beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Zij legt immers verklaringen voor van personen die beweren geld voor betrokkene te hebben meegebracht uit Armenië. Dit geld zou ter beschikking worden gesteld door de ouders van de echtgenoot van betrokkene. Dit gegeven berust enkel op verklaringen, nergens wordt een bewijs geleverd dat betrokkene deze inkomsten wel degelijk ontvangt en met welke regelmaat. Overeenkomstig de bepalingen van art. 40, §4, eerste lid, 2° en art 40, §4, tweede lid is het immers de bedoeling dat een beschikker van voldoende bestaansmiddelen aantoont over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Bij de beoordeling van het dossier dient rekening gehouden te worden met de aard en regelmaat van de bestaansmiddelen. De aard is niet duidelijk gezien de gift aan de hand van de verklaringen onvoldoende kan geverifieerd worden, aangaande de regelmaat van het inkomen werd niets meegedeeld. Derhalve kunnen de voorgelegde documenten niet aanvaard worden als bewijs dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt om het verblijfsrecht te kunnen behouden. Het attest van het ocmw waarin bevestigd wordt dat betrokkene geen OCMW-steun geniet, doet geen afbreuk aan deze vaststelling."

2.8. Met haar betoog dat zij in het verleden inkomsten heeft genoten uit activiteiten als zelfstandige, met het aposteriori opgeven van de reden waarom zij haar activiteiten als zelfstandige diende te staken en met het herhalen van haar argument dat zij een beroep diende te doen op de financiële steun van haar schoonouders die haar via derden bereikte, en dat ze hierbij stukken aanreikte waarbij ze poneert dat *"aan de bewijswaarde van deze stukken niet a priori dient getwijfeld te worden, gezien de aard van de tussenkomsten en de verhouding ten aanzien van verzoekster"*, toont verzoekster niet aan dat de beoordeling van de door haar overgemaakte stukken door de gemachtigde van de staatssecretaris artikel 40, §4, van de Vreemdelingenwet schendt.

2.9. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van te beschikken over voldoende middelen van bestaan, is het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van deze voorwaarden levert. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid heeft de Raad slechts een marginale toetsingsbevoegdheid.

2.10. Ten bewijze van de financiële steun die verzoekster voorhoudt te hebben ontvangen van haar schoonouders, heeft zij de in punt 2.6. bedoelde verklaringen van haar schoonouders en derden aangevoerd. Uit het betoog van verzoekster blijkt dat zij de overtuiging is toegedaan dat niet kan getwijfeld worden aan de bewijswaarde van de overgelegde verklaringen maar hiermee slaagt ze er niet in afbreuk te doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing die er niet alleen toe strekken te stellen dat *"nergens (...) een bewijs (wordt) geleverd dat betrokkene deze inkomsten wel degelijk ontvangt"* maar tevens dat met deze verklaringen geen indicatie wordt gegeven aangaande *"de regelmaat van de bestaansmiddelen."* De Raad verwijst naar het gestelde in punt 2.9. Hij kan het onmogelijk een schending van artikel 40, §4, van de Vreemdelingenwet achten dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van voornoemde vaststellingen besluit: *"Derhalve kunnen de voorgelegde documenten niet aanvaard worden als bewijs dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt om het verblijfsrecht te kunnen behouden"* en finaal concludeert: *"Bij gebrek aan enige economische activiteit in België of het bewijs dat betrokkene als economisch niet-actieve voldoende in haar bestaansmiddelen kan voorzien, dient dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie en dit overeenkomstig artikel 42bis §1 van de wet van 15-12-1980."*

2.11. Waar verzoekster poneert dat *"Het (...) ook geenszins noodzakelijk (is) dat deze ondersteuning op regelmatige basis zou dienen te gebeuren noch dat een bijkomend bewijs zou worden geleverd van het daadwerkelijk betalen van deze bedragen"* merkt de Raad op dat verzoekster met dit bloot betoog niet aantoont dat de bestreden beslissing artikel 40, §4, van de Vreemdelingenwet schendt.

2.12. Waar verzoekster betoogt dat ze *"thans ook haar activiteiten als zelfstandige heeft hernomen en zodoende geen noodzaak meer is tot ondersteuning door de schoonfamilie"* en hierbij verwijst naar de stukken 6 en 7, toegevoegd aan haar verzoekschrift, dient te worden opgemerkt dat het stuk 6 van 17 augustus 2010 dateert, zijnde van na het treffen van de bestreden beslissing en dat het stuk 7 dateert van de dag waarop de bestreden beslissing werd getroffen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat deze stukken ter kennis gebracht waren van de verwerende partij op het ogenblik dat zij de bestreden

beslissing trof, minstens toont verzoekster dit niet aan. Deze stukken kunnen de bestreden beslissing dan ook niet aan het wankelen brengen.

2.13. Waar verzoekster poneert *“Dat door de bevestiging van het OCMW Antwerpen bij uitstek blijkt dat verzoekster over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te vallen van de Belgische overheid;”* dient de Raad op te merken dat het stuk dat zich bevindt in het administratief dossier niet meer zegt dan wat het zegt, namelijk dat verzoekster niet gekend is door de diensten van het OCMW. Verzoekster kan derhalve niet dienstig betogen dat hieruit *“bij uitstek blijkt dat verzoekster over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te vallen van de Belgische overheid;”*

2.14. Uit het voorgaande volgt dat verzoekster met haar betoog en met de aan haar verzoekschrift gevoegde stukken niet aantoonde dat artikel 40, §4, van de Vreemdelingenwet geschonden werd. Dit laat onverlet de mogelijkheid van verzoekster om opnieuw een verklaring van inschrijving aan te vragen als zelfstandige indien zij meent te voldoen aan de door de wet gestelde voorwaarden, wat zij blijkens het administratief dossier ook gedaan heeft. De nieuwe aanvraag werd door de stad Antwerpen, district Borgerhout, op 23 september 2010 overgemaakt aan de verwerende partij.

Het eerste middel is ongegrond.

2.15. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster betoogt:

“Aangezien verwerende partij geen rekening houdt met de bevalling van verzoekster op 29 november 2009 en de feiten los van dit objectieve gegeven beschouwt;

Dat verwerende partij ondermeer aan verzoekster verwijt geen bewijskrachtige stukken voor te leggen doch verwerende partij zelf kennelijk weigert met de meest objectieve bewijsstukken / gegevens van het dossier rekening te houden;

Dat de verwerende partij op de hoogte is van de bevalling van verzoekster doch weigert dit feit op te nemen in haar appreciatie van de situatie van verzoekster;

Dat de tijdelijke opschorting van de activiteiten als zelfstandige perfect verklaarbaar zijn door de tussengekomen geboorte van de dochter van verzoekster;

Dat alle bewijsstukken die in het kader van de procedure worden voorgelegd, volstrekt logische apprecieerbaar zijn in het kader van de geboorte van de dochter van verzoekster;

Dat verwerende partij dan ook had behoren op te merken, minstens rekening te houden met de omstandigheid dat de opschorting van de activiteiten als zelfstandige kaderen in de moederschaprust;

Dat elke andere overheid geplaagd in dezelfde omstandigheden, met dit gegeven rekening had gehouden en hierbij ook noodzakelijkerwijze tot een andere beslissing was gekomen;

Dat de verwerende partij in redelijkheid behoorde rekening te houden met alle gegevens van het dossier, dus ook de bevalling van mijn cliënte om op deze wijze alle rechtsfeiten van het dossier op hun volledige bewijswaarde te kunnen beoordelen zodat op deze wijze niet tot de bestreden beslissing had kunnen worden gekomen;

Dat dan ook het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden;”

2.16. In een derde middel voert verzoekster een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster betoogt:

“Aangezien om redenen zoals vermeld in het tweede middel, ook het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden;

Dat verwerende partij wel degelijk op de hoogte was van de bevalling van verzoekster en zij behoorde minstens dit feit in aanmerking te nemen bij de beoordeling van het dossier;

Dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat met dit rechtsfeit geen rekening werd gehouden, het blijkt toch alleszins niet uit de bestreden beslissing;

Dat ook het verblijfsrecht van (A.S.) wordt beëindigd en ook aan haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten zodat verwerende partij niet ernstig kan betwisten op de hoogte te zijn van de bevalling van verzoekster;

Dat de overheid, door geen rekening te houden met dit nochtans objectief gegeven, blijk geeft niet alle relevante gegevens van de voorliggende situatie te hebben geverifieerd, minstens er geen rekening mee te hebben gehouden bij de uiteindelijke beoordeling van het dossier;

Dat het evenwel aan de overheid is om een gedegen en juiste feitenvinding te verrichten om op deze wijze tot een juiste beslissing te komen, gebaseerd op alle voorliggende feiten;

Dat door dit niet te doen, de overheid met de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt;”

2.17. Gelet op hun onderlinge samenhang worden het tweede en het derde middel samen behandeld.

2.18. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

2.19. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.20. Verzoeksters betoog komt er op neer dat zij de verwerende partij verwijt geen rekening te hebben gehouden het feit dat zij op 24 november 2009 is bevallen van een dochter. Volgens verzoekster had de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening moeten houden met het feit dat de tijdelijke opschorting van haar activiteiten als zelfstandige kaderde in het raam van moederschapsrust.

2.21. Uit het administratief dossier blijkt dat niet verzoekster aan de verwerende partij kenbaar gemaakt heeft dat zij haar activiteiten als zelfstandige tijdelijk opschortte in het raam van de moederschapsrust. Verzoekster kan niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij dit zou dienen af te leiden uit een uittreksel uit een geboorteakte waaruit enkel blijkt dat ze bevallen is van een dochter op 24 november 2009. Verwerende partij kan dan ook niet verweten worden er geen rekening mee gehouden te hebben of op basis hiervan een kennelijke onredelijke beslissing getroffen te hebben.

Het tweede en derde middel zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA